

1. Υπήρξε από τους σημαντικότερους τραγουδοποιούς και ερμηνευτές της γενιάς του. Οι δημιουργίες του άλλαξαν τη διαδρομή του σύγχρονου ελληνικού τραγουδιού, ενώ αρκετοί από τους σημερινούς καλλιτέχνες του χώρου του οφείλουν σημαντικό μέρος της επιτυχίας τους. Όταν λοιπόν ο ραδιοφωνικός σταθμός "Μελωδία", στο πλαίσιο των εορτασμών για τα δέκα του χρόνια διοργανώνει βραδιά για το Μάνο Λοΐζο η παρουσία δεκαέξι σημαντικών συντελεστών της ελληνικής μουσικής σκηνής φαντάζει κάτι παραπάνω από υποχρέωση - θεωρείται τιμή.

"Η μέρα εκείνη δεν θ' αργήσει που μπρος μου θα σε ξαναδώ..." Με αυτά τα λόγια τραγουδισμένα από την τρυφερή φωνή του Μάνου Λοΐζου δόθηκε το έναυσμα για να ξεκινήσει η συναυλία-αφιέρωμα στο έργο του, στο πλαίσιο του 14ου Φεστιβάλ Δήμου Βύρωνα, που όλοι περίμεναν με ανυπομονησία από τη στιγμή που ανακοινώθηκε στις αρχές του καλοκαιριού. Τα εισιτήρια είχαν εξαντληθεί φυσικά αρκετό καιρό πριν την βραδιά της 17ης Σεπτεμβρίου, ενώ στις 2.500 θέσεις του Θεάτρου Βράχων Μελίνα Μερκούρη είχαν προστεθεί άλλες 4.000. Θα ήταν από τις λίγες φορές που το αθηναϊκό κοινό θα είχε την ευκαιρία να απολαύσει δεκαπέντε καλλιτέχνες να ερμηνεύουν τραγούδια ενός σπάνιου δημιουργού.

2. Η σημερινή σύγχρονη εποχή, με την πολυπλοκότητα και τη ραγδαία εξέλιξη των συνθηκών που τη συνδιαμορφώνουν, επιτρέπει την εμφάνιση κινδύνων και απειλών για τη διαφύλαξη βασικών ατομικών και κοινωνικών δικαιωμάτων. Δημιουργείται έτσι ένα κλίμα συγκεκαλυμμένης αμφισβήτησης και περιορισμού τους, με την επίκληση πραγματικών ή κατασκευασμένων καταστάσεων και γεγονότων. Στο πλαίσιο αυτό καλείται κάθε δημοκρατικά οργανωμένη πολιτεία να είναι σε συνεχή ετοιμότητα, προκειμένου να αντιλαμβάνεται και να παρακολουθεί τις εξελίξεις, ώστε να λαμβάνει έγκαιρα τα μέτρα που απαιτούνται για την περαιτέρω θεσμική θωράκιση αυτών των δικαιωμάτων.

Μέσα σε ένα τέτοιο περιβάλλον διαμορφώνονται και εδραιώνονται νέες αντιλήψεις και στο πεδίο των εργασιακών σχέσεων. Οι εξοντωτικές συνθήκες εργασίας, η εφαρμογή αποτρεπτικών μεθόδων για τη διεκδίκηση και κατοχύρωση εργασιακών δικαιωμάτων, καθώς και η γενικότερη απορρύθμιση των εργασιακών σχέσεων, αποτελούν αναμφισβήτητα, συστατικά στοιχεία εργασιακής οπισθοδρόμησης. Παράλληλα, η ραγδαία εξέλιξη της τεχνολογίας και ειδικότερα των ηλεκτρονικών μέσων επικοινωνίας πολλαπλασιάζει τις δυνατότητες, άρα και τους κινδύνους από τη διαχείριση, δηλαδή την παρακολούθηση, καταγραφή και επεξεργασία της επικοινωνίας.

3. Η ΕΛΙΑ (Λάμπρος Πορφύρας. Από τη συλλογή *Σκιές*, 1926)

Ούτ' ένα φύλλο! Πέσανε και σκορπίσαν. Σπασμένα
Κλωνάρια ολόγουρά μου.
Και μέσα στα συντρίμια αυτά – γεια σου, χαρά σου εσένα –
Ακόμ' ανθείς ελιά μου.

Α! πώς ο αγέρας ο τρελλός απάνου τους χυμάει
Και πώς χτυπιούνται! Μόνο
Μονάχα, εσύ, παράμερα, στου Κηφισσού το πλάι,
Γιορτάζεις μες στον πόνο.

Ας τα, κι ας κλαιν στην παγωνιά την άγρια, κι ας βογγούνε
Στης μπόρας τη μαυρίλα.
Εγώ κοντά σου στέκομαι ν' ακούσω να μου πούνε
Τ' αμάραντά σου φύλλα,

Ν' ακούσω να μου πουν σιγά τα πρόσχαρά τους χείλη,
Πως είναι μες στα χιόνια,
Είναι ψυχές μες στο βοριά, κι όμως το φως του Απρίλη
Γύρω τους φέγγει αιώνια...

4. Ἡ ἔκφρασή του τώρα εἶχε γίνει ἐντελῶς ἐγκάρδια κ' ὕστερ' ἀπὸ κάτι μικροαναμνήσεις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης - σχεδὸν 20 χρόνια, 20 χρόνια! - ἄρχισε νὰ τοῦ διηγεῖται γιὰ τὴ ζωὴ του στὴ Νότιο Ἀμερική. Τοῦ μιλοῦσε στὴν ἀρχὴ γιὰ ἓνα σωρὸ κοινοτυπίες, πηδώντας συνήθως τὶς αἰχμὲς ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ ἔχουν κάποιο συγκεκριμένο ἐνδιαφέρον. Πῶς π.χ. ἀπὸ τὸ Ρίο ντὲ Τζανέϊρο βρέθηκε στὸ Λαπάζ ἢ στὰ βάθη τοῦ Ἀμαζόνιου, πῶς ἔγινε, ὅπως καυχόταν, ἓνας ἐπίτιμος δημότης τῆς καινούργιας καὶ τερατώδους πρωτεύουσας Μπραζίλια ἢ ἓνας τακτικὸς ἐπισκέπτης τοῦ Καρακάς... Κατατριβόταν σὲ διάφορες λεπτομέρειες ἢ μικρὲς παραδοξότητες.

Φλυαροῦσε ἀρκετά, μὰ κάποια στιγμή σταμάτησε καὶ εἶπε σὲ τόνο χαμηλὸ καὶ περισκεπτο: «Ἐπὶ δέκα ὀλόκληρα χρόνια ἡ ζωὴ μου ἦταν μιὰ συνεχῆς περιπέτεια, τί νὰ πρωτοπεῖ κανεῖς... Μὰ πάντα τόξερα πῶς κάποτε θὰ τὸν συναντήσω».

Κάρφωσε τὸν Τηλεκίδη μὲ τὸ βλέμμα του σχεδὸν ἐπιτιμητικὰ καὶ ταυτόχρονα μ' ἀπόλυτη κατανόηση: «Ξέρεις ποιόν, βέβαια».

— «Δὲν ξέρω...»

— «Μὰ ξέχασες, λοιπόν;»

- «Ναί, ξέχασα πολλά, ἴσως τὰ πάντα».

— «Ἄς εἶναι, θὰ σοῦ τὰ θυμίσω ὅλα!»